

LBRIS

We know
books

ANDE PLIEGO

**INVITATIE
,
LA
MOARTE**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PRIMA ZI
DINEUL

Dineu: în care personajele sunt convocate pe o proprietate izolată, dar întotdeauna luxoasă, de obicei de către o gazdă enigmatică, personaj care ar putea să se arate sau să nu se arate. Urmează, inevitabil, crime și haos.

Cerneala din venele tale: cum să scrii despre frică,
Index tematic

1

RODRIGO

Mi-aș fi vândut sufletul pentru un bilet de întoarcere în Spania, și nu trecuseră nici măcar trei ore de când am coborât din avion.

- Ro?

Degetele reci ale Oliviei s-au împletit cu ale mele, și mi-am smuls privirea de la vâna de nor întunecat de deasupra portului.

- Ce e?

Mi-am scos fața din fular și i-am atins ușor gura cu gura mea.

- *Nada, mi vida.*¹

Mi-am plimbat privirea pe chei, peste scândurile cenușii strâmbate de trecerea anilor. Catargele unei duzini de bărci prăpădite împungeau cerul din Maine ca niște scobitori, micul feribot sălta pe apă lângă noi, părând imaculat în comparație cu ele. Soarele era o minciună nerușinată, arsesse cea mai mare parte

¹ Nimic, viața mea (*mi vida* este o formă de adresare afectuoasă) (în limba spaniolă în original)

a ceții, dar eu tot nu puteam să zăresc la orizont Insula Wolf Harbor¹.

Olivia a încercat să-mi scoată mâna din buzunarul jachetei; vântul îi biciuia obrajii.

- Ești încă un ghem de nervi.

- Îmi îngheață fața.

- E singura parte din tine pe care o pot vedea.

- Și iată motivul pentru care fața îmi îngheață.

Între sprâncene i s-a ivit un șanțuleț, pe care aș fi vrut să-l netezesc cu degetul mare.

- Uite ce-i, știu că ești...

- Un ticălos neîncrezător?

- Minunat spus, iubire, dar voiam să spun „agitat“. Crede-mă, Alastor n-are cine știe ce plan diabolic ca să ne ducă la tribunal și să ne distrugă viețile.

Ochii ei m-au fulgerat, cu o expresie comică, și am simțit cum colțul gurii mi se ridică fără să vreau.

- Acordul de confidențialitate nu este, probabil, decât o formalitate. Cum altfel ar putea un autor anonim să se asigure că nu-i vom da la iveală identitatea?

Colierul de piele mi s-a strâns în jurul gâtului. Măcar dacă acordul de confidențialitate ar fi fost lucrul pentru care îmi făceam eu griji.

- Sunt sigur că ai dreptate, am mințit, înconjurându-i umerii cu brațul.

Însă un deceniu petrecut prin tribunale m-a învățat că oricine este în stare de orice – inclusiv celebritățile, inclusiv scriitorii. Inclusiv eu. Ce mama naibii m-o fi făcut să cred că e o idee bună să vin aici?

- Ajunși mai devreme, cum e șic, nu?

¹ Sălașul Lupului

Vântul nemilos a adus până la noi din josul cheiului vorbele lui Fletcher, cu accentul lui britanic împletit în ele, și încordarea din gâtul meu a mai slăbit un pic. Costumul din țesătură în spic se mula pe umerii lui lați, iar părul îi era pieptănat și înecat în gel. Întocmai cum arăta ultima dată când am ieșit împreună să bem ceva. Chiar a fost acum un an?

- Salut, turturelelor.

Spaima mi-a oțetit ușurarea de a-mi vedea, în sfârșit, prietenul, despre care soția mea avea convingerea că nu-mi este prieten. Dar, finalmente, am putea să căpătăm niște răspunsuri despre caracterul secret al acestei tabere pentru scriitori.

Mi-am ridicat brațele, prietenos.

- Fletch.

- A trecut ceva vreme, nu?

Ne-am îmbrățișat, Fletcher m-a bătut pe umăr. Și-a înclinat capul spre soția mea.

- Olivia, scumpete, încântătoare ca întotdeauna.

- Fletcher.

Olivia și-a înfășurat pe o mână coama blondă ca s-o stăpânească, cu un zâmbet formal.

Dinții lui Fletcher au fulgerat într-un zâmbet larg.

- Ce mai săptămână o să fie, eh?

- Ți-a spus Alastor ceva? am întrebat. Mai ales în privința acordului de confidențialitate? E un pic ciudat într-o tabără pentru scriitori, nu?

Expresia i-a devenit vicleană.

- Din nefericire, buzele mele sunt pecetluite.

Un mârâit mi s-a încolăcit în gâtlej.

- Da, știm că știi mai multe decât noi. Putem trece repede la partea în care ești de folos?

- Nu cred că-i ciudat, mi-a zis Olivia, punând iar pe tapet cu amabilitate ultimele cinci luni de speculații. Adică, asta-i o chestie barosană - primul eveniment din întreaga lui carieră de aproape treizeci de ani la care Alastor participă în carne și oase. Este perfect logic să-și păstreze secretă identitatea. Ceea ce, pe bune, mă face să cred că zvonurile sunt adevărate, și nu este originalul J.R. Alastor, ci fiul lui, care a preluat scrisul în numele lui.

- *Olivia.*

I-am lungit numele cu accentul meu spaniol cel mai greoi și am zâmbit, clătinând din cap.

- Așa a fost un interviu de acum o veșnicie, în care Alastor a pomenit că are un copil..

- Sau acordul de confidențialitate ar putea fi și pentru că o să aruncăm o privire pe următoarea lui carte, a zis Olivia, cu ochii scânteind ca apa din port. Poate că Alastor vrea să lucreze la ea împreună cu noi.

- Cum dracu' voi, plebeilor, ați lucra la o carte de-ale lui J.R. Alastor? Numai Ashton Carter ar fi destul de prost ca să încerce, iar noi toți am fi alungați de acolo în șuturi pentru că i-am îngăduit.

- Am auzit asta, a strigat o voce de pe chei, și am tresărit, întorcându-mă într-acolo.

Un bărbat care se apropia de treizeci de ani, sau trecuse un pic de treizeci, venea spre noi, cu mâinile în buzunarele hainei de piele, cu o geantă de laptop atârnată pe umăr - Ashton Carter, un scriitor american de origine chineză, al cărui thriller paranormal apărea în toate abonamentele la cărți ale Oliviei; probabil aveam trei sau patru exemplare ale cărții lui.

- Când vorbești de lup, a zis Fletcher ridicând vocea, cu un zâmbet ironic. Carter, tontule, asta-i o tabără

pentru scriitori. Cum mama naibii ai făcut rost de o invitație?

- Fermecător ca întotdeauna, Fletcher.

Carter mi-a întins mâna, zâmbind larg.

- Ashton Carter, în mod surprinzător, scriitor.

- Mă bucur să te cunosc. Sunt Rodrigo Sandoval.

- În primăvara trecută, Carter a dat mită ca să participe împreună cu mine la o masă rotundă a scriitorilor, a anunțat Fletcher voios.

- Hei, stai așa, a protestat Carter. Nu eu am fost cel căruia moderatorul i-a cerut să se potolească.

- Ei, asta-i o poveste pe care mi-ar plăcea s-o aud, a zis Olivia, cu buzele arcuindu-se în sus în vreme ce întindea mâna. Sunt Olivia. Mă tem că încă nu ți-am citit cartea, însă o să fie recompensa mea când Ro și cu mine o să terminăm prima versiune a cărții la care lucrăm.

Înainte de a veni în tabără încercaserăm să parcurgem cărțile tuturor celorlalți, împărțindu-le între noi, însă mai bine aș reciti a șaptea ediție din *Manualul avocatului literar despre copyright, mărci comerciale și contracte din industria publicațiilor și divertismentului* decât încă treizeci de pagini de-ale lui Ashton. Ceva despre paranormal și stafii mă face de fiecare dată să nu pot urmări textul.

- M-aș simți onorat, a zis Carter, înclinându-și capul.

- În ordine, s-o vedem.

Fletcher a întins o mână spre Carter.

- Invitația ta? O să cred că ai fost invitat doar atunci când o să-ți văd numele în capul paginii, nici o clipă mai devreme.

Carter și-a dat ochii peste cap, dar a deschis geanta și a scormonit prin ea.

- De fapt, mă gândeam că am putea să le comparăm pe toate, să vedem dacă avem aceeași invitație, sau Alastor a ascuns, cum ar veni, un indiciu sau așa ceva într-una dintre ele.

- O, un indiciu, a zis Fletcher prefăcându-se că are o revelație. Ce, ești copil?

A smuls din mâna lui Carter un plic împăturit foarte strâns, cu hârtia de acel negru mat cunoscut și un sigiliu de ceară aurie în formă de craniu. Nasul i s-a încrețit în vreme ce citea cu voce tare cuvintele scrise cursiv cu auriu.

- „Dragă domnule Carter“. Rodrigo, Olivia, chiar cred că suntem martorii unei anomalii. Fie asta, fie un rateu al funcției cognitive a lui J.R.

Olivia scosese deja invitația noastră - păstrată ca o probă dintr-un proces într-un mic dosar cafeniu, cu plicul desfăcut frumos cu cuțitul pentru scrisori pe care mi-l dăruise anul trecut de ziua mea - și a ridicat-o lângă a lui Carter, iar ochii i-au săgetat spre mine cu o scânteie de ațâțare pe care, da, au oglindit-o și ochii mei.

Dragă domnule Carter,

Ar fi o mare onoare pentru mine dacă ai veni în ultima săptămână din octombrie la proprietatea mea de pe Wolf Harbor, în Maine, într-o tabără tematică pentru scriitori.

Am grijă să fiu „la curent“ cu ce se petrece în acest moment în domeniul thriller/horror, și NE ÎNGHITE CU TOTUL mi-a atras privirea, pe drept cuvânt. Cred că ai aici ceva unic, ceva visceral și, cum se zice, aștept ca pe ghimpi următoarea ta carte. Îndrăznesc să spun că este una dintre lecturile pe care le aștept cu cea mai mare nerăbdare.

Nădăjduiesc că această mică tabără o să-ți ofere ocazia să scrii, să discuți cu alte stele în ascensiune și deja aflate

pe firmament din domeniul tău și să provoci Muza să-ți vorbească la cina cu enigme din fiecare seară. O să te distrezi mortal, te asigur.

Te rog să răspunzi la numărul de mai jos. Asistenta mea personală, Mila, se va ocupa de toate amănunțele, inclusiv trimiterea unui acord de confidențialitate pe care să-l examinezi – pentru anonimitatea mea, înțelegi.

O să mi te alături? Sper că da.

Al tău fatalmente,

J.R. Alastor

– În esență, e aceeași, a șoptit Olivia. În afară de nume și de ceea ce a spus despre cărțile noastre.

– Însă tot nu explică prea mult.

Am privit cum se sparge un val de dig, peste picioarele noastre, broboanele de apă sărată de pe pantofii mei de piele.

– De ce să ia legătura Alastor cu lumea acum, după treizeci de ani de obscuritate?

– E clar că l-a potopit o adorație bruscă față de broșura lui Carter și, pur și simplu, a trebuit să aranjeze o întâlnire, a zis Fletcher sec.

Carter a oftat.

– Nimeni nu crede în mine cum crezi tu, Fletch.

– Poate că se simte însingurat, a zis Olivia. După atâția ani fără să dea autografe...

– Am o carte cu autograf, a zis Carter, cu degetul în aer. *Retează numele*. Prima ediție.

– Cu coperta originală? a întrebat Fletcher, încruntându-se. Chestia cu confesionalul dubios? Nici măcar eu n-am acea ediție. Acum o să zici că tu ești terchea-berchea ăla care anul trecut, la Christie's, a pus

gheara pe fonograful folosit în ecranizarea romanului *Oasele noastre cioplite*, hmm?

- Nu știu ce-i Christie's, dar n-ai idee cât de mult îmi doresc să fi fost eu, i-a spus Carter, apoi a avut delicatetea să pară rușinat. Scuze, Olivia. Ce ziceai despre autografe?

- Bun, deci, poți face rost de cărți cu autograf în unele magazine, s-a supus Olivia, însă Alastor n-a participat niciodată la vreun eveniment, lansări, interviuri în direct, *nada*.

Mi-am ascuns un zâmbet; încetul cu încetul, adoptase câteva dintre expresiile mele spaniole.

- Nu spun decât, a continuat ea, că atunci când ești în vârful lanțului trofic și nimeni nu știe cine ești... sunt sigură că te simți tare singur. Noi s-a nimerit doar să fim puținii norocoși pe care el i-a citit de curând și i-au plăcut.

I-am lovit ușurel bărbia cu încheietura degetului.

- Sunt îngrijorat că-i ceva mai mult decât un pic de însingurare, *mi reina*¹.

Ea și-a arcuit o sprânceană, clătinând din cap în vreme ce zicea:

- Atunci poți să-l întrebi când ajungem acolo.

- Că veni vorba, a zis Carter, uitându-se la feribot, la valurile agitate care se striveau de chei, nu-i cam mic pentru noi șase, plus bagajele?

- Nu ne dăm în vânt după bărci, da?

Fletcher părea încântat.

- Mai degrabă după apă, a zis Carter. Apoi, zărind căpitanul cu mutră posacă: Acela e Alastor?

- Puțin probabil. O să știi când dăm ochii cu el.

¹ Regina mea (în limba spaniolă în original)

- A, l-ai cunoscut?

- Dacă-i musai să știi, Alastor m-a invitat personal înainte să trimită scrisorile.

Fletcher a dat un bobârnac în mâneca blazerului, și poate că zâmbetul îi era un pic cam arogant.

- Însă, da, ca să n-o mai lungim, ne-am cunoscut.

- Oho! Carter și-a împins înainte buza de jos și fața i-a fost încrețită de un zâmbet ascuns. Nu știam că Alastor se ocupă de nevoiași.

- Te afli aici, nu?

- Dacă nu mă înșel, a intervenit Olivia, cartea lui Ashton a ajuns imediat pe primul loc în topul din *New York Times*, nu-i așa?

Am tresărit. Cartea lui Fletcher ajunsese pe locul nouă, mult sub cea a lui Carter, și mă îndoiam că-i pică bine observația.

Din scândurile de sub pantofii mei s-au auzit bufnituri ritmice. Pași.

Am simțit furnicături în ceafă când privirea mea a trecut peste umărul Oliviei. Două femei veneau pe chei spre noi, și una dintre ele mi-a prins privirea. Gâtul mi s-a încleștat.

- Cassandra, a strigat Olivia, desprinzându-se de mine. Nu știi dacă îți amintești. Sunt...

- Sigur că da! a exclamat femeia mai în vârstă, fluturându-și mâinile, cu o droaie de brățări zăngănind. Atelierul literar din San Fran, cum aș putea să uit? Îmi atribui meritul pentru cariera ta, știi? „Mândrie“ nu descrie nici pe departe felul în care mă simt.

Cu zâmbetul înțepenit, am întins mâna când Olivia m-a prezentat.

Eram pe cale să fiu închis pe o insulă împreună cu soția mea, cu fostul meu prieten care îmi detestă

soția – și ea pe el – și câțiva străini care să fie martori la tensiune. Ca să nu mai spun de gazda noastră anonimă, ale cărei cărți le-am divinizat în cea mai mare parte a vieții mele de adult – ceea ce ar fi putut să fie entuziasmant, dacă n-ar fi invitat și pe altcineva din trecutul meu. Unul dintre puținii oameni cărora le stă în putere să mă distrugă.

*Cielos*¹. Ar fi trebuit să-i spun Oliviei adevărul atunci când am avut ocazia.

¹ Ceruri (exclamație de surprindere, spaimă etc.) (în limba spaniolă în original)

2

MILA

Vântul înmuiat în sare îmi biciuia părul, ceața de la sfârșitul lui octombrie mă pătrundea prin haină. Apa plescăia pe pontonul alb imaculat și mă legănam pe vârfurile botinelor cu toc înalt, privind cu ochii mijiți micul feribot care despica portul ca un scalpel, îndreptându-se spre mine.

Oaspeții s-au revărsat din cabina ambarcațiunii, cu capetele întorcându-se ca să admire frunzele stacojii care înveșmântau copacii, lujerii de ceață care încă se încârligau peste linia zimțată a coastei. Și la vederea lor un fior mi-a șerpuit în jos pe șira spinării.

După ani în care le-am văzut fețele pe spatele cărților lor, erau, în sfârșit, aici.

În mâinile mele.

Motoarele feribotului au scăzut până la un mârâit slab, în vreme ce căpitanul descolăcea parâma și mi-o arunca.

- Bine ați venit pe Insula Wolf Harbor! am strigat, trecând nodul peste tachetul de pe balustrada albă. Răsuflarea îmi era o stafie în frig, uite-o, nu-i. Numele meu este Mila del Ángel și mă voi ocupa de voi în numele gazdei voastre.

Oaspeții au murmurat mulțumiri pe când îi ajutam să urce pe ponton, salutându-l pe fiecare pe nume; își lungeau gâturile în spatele meu, spre plaja cu pietriș, spre faleza care se înălța amenințătoare deasupra noastră.

– Unde-i tipul? a întreat un englez înalt în costum gri, uitându-se dincolo de mine la treptele săpate în sus pe stâncă – marele Thomas Fletcher, al cărui roman polițist cu desfășurare lentă luase cu asalt ambele părți ale Atlanticului. A spus că o să fie aici să ne întâmpine.

Nu, zău?

– Îmi pare rău, trebuie să vă spun că domnul Alastor a fost reținut în altă parte. Între timp, bagajele vă vor fi aduse și în casă vă așteaptă gustări.

M-am răsucit pe un călcâi și fusta grea a rochiei negre m-a plesnit peste coapse.

Privirea mi s-a oprit la cer. În urmă cu un minut soarele îmi arsesse ochii, dar acum norii se lăsau în jos, gri și întunecați, ca o cortină groasă peste o scenă.

– Trebuie să fi fost reținut în altă parte, le-a repetat Fletcher celorlalți, de parcă eu n-aș fi spus nimic. N-am semnal aici, probabil nu i-am primit apelul.

Un fior mi-a zgrețănât pielea. Temperatura scăzuse, iar cina de întâmpinare din seara aceea era programată pe plajă.

N-avea importanță. Era scena mea, piesa mea. Nimic n-avea s-o ia razna în săptămâna aceea; subiectul mă obsedase mult prea mult timp.

După atâția ani, erai în puterea mea.

Ciorile zburătăceau pe deasupra noastră în vreme ce urcam pe treptele late de piatră netedă, iar eu pălăvrăgeam despre insulă – cei zece kilometri de pădure de pini și stejari, plaja în partea de sud, hangarul pentru

bărci. Scriitorul anonim care își zicea J.R. Alastor cum-părăsese insula cu un an în urmă de la o actriță care o distrusese; vila și terenul au trecut prin renovări ample, iar acum presa o declarase culmea luxului.

Nu că ar fi pus cu adevărat piciorul aici vreun reporter.

Ciudat cum Alastor cheltuise incredibil de mulți bani doar ca să rămână anonim, în vreme ce eu aș fi fost gata să fac un târg cu diavolul ca să vă amintiți numele meu.

- Totul e minunat până când se dezlănțuie o furtună, a zis sec Violet Blake, dându-și deoparte părul de peste ochii mari, conturați din gros cu creionul dermatograf.

Era cea mai tânără, la cei douăzeci și patru de ani; își vopsise părul negru într-o culoare mai luminoasă, ca vinul de Burgundia, și își ciopârțise singură bretonul ceva mai devreme în acel an, dacă te puteai încrede în ceva afirmat pe rețelele de socializare.

Deciziile spectaculoase în privința părului rareori veneau fără un catalizator, și nu puteam să nu mă întreb care fusese al ei.

- Suflă cam tare vântul, am zis voioasă, neluând în seamă cerul, întunecat și arătând ca fumul pe fundalul frunzelor de culoarea flăcărilor. Însă avem un generator, o barcă pentru urgențe și o linie telefonică fixă directă cu continentul.

În vreme ce vorbeam eram dureros de conștientă de sursa pașilor din dreptul cotului meu stâng: Ashton Carter, autorul unui thriller paranormal pentru tineri care îmi smulsese inima din piept în urmă cu un an. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă m-aș fi prefăcut că e altcineva.

Bolta de copaci a lăsat la vedere casa de pe deal. Încă îmi mai tăia răsufarea, de fiecare dată.

– O, *magnific!* a exclamat Cassandra Hutchinson bătând din palme, cu brăţările clinchetind ca nişte clopoţei de vânt.

Era cea mai vârstnică din grup, o femeie rotunjoară puţin trecută de şaptezeci de ani, cu părul înfoiat vopsit în culoarea granatului, pe care seara probabil şi-l punea pe bigudiuri.

Dacă zvonurile despre ea erau adevărate, nu era deloc surprinzător că ajunsese pe radarul lui Alastor.

Un linţoliu diafan de ceaţă era agăţat de peluza proaspăt tunsă, iar pe coama dealului vila colonială cu trei etaje se înălţa în trepte. Exteriorul acoperit cu şindrilă era de un cafeniu cald, iar treptele de piatră pe care urcam duceau la o verandă largă sprijinită pe stâlpi rotunzi.

I-am condus pe scriitori prin uşa dublă, şi din bucătărie s-a furişat spre noi o aromă delicioasă: cidrul de mere al lui Curt, cu o undă de cuişoare şi nucşoară. Holul principal era un amestec tipic litoralului, cu lambrouri albe şi lemn lustruit, care rivaliza cu frunzele toamnei de afară. O canapea crem imaculată era cui-bărită sub o fereastră lungă, un candelabru auriu foarte simplu atârna deasupra noastră.

Cassandra a scos un ţipăt gutural şi s-a repezit la biblioteca încastrată în zid.

– Uite! Sunt cărţile noastre!

Nu doar ediţiile cartonate, ci şi cele broşate şi cele internaţionale ale fiecăreia, aranjate frumos după autor, limbă şi apoi înălţime. Am avut nevoie de două luni şi jumătate de comenzi pe la anticariate ca să le găsesc pe toate – se pare că ediţiile cartonate erau